

[Arne Melchior]

ske gerning, men at man på forhånd gør opmærksom på, hvilke konsekvenser en sådan gerning kan få for det videre samarbejde i alliancen.

Jeg skal her citere. Udenrigsministeren er jo blevet citeret meget i dag og i den senere tid for kronikker, han har skrevet, og nogle har ikke syntes om visse ting. Jeg vil gerne citere en ganske fremragende sætning fra en kronik i Berlingske Tidende. Jeg må desværre over for udenrigsministeren og Tinget beklage, at det ikke lykkedes mig at få datoen med, men jeg tror, udenrigsministeren vil tillade mig at citere følgende sætning:

»Det er egentlig imponerende, at vore allieede stadig gider leve op til deres løfte om at komme os til hjælp, selv om vi knap magter at holde modtagefaciliteterne i orden.«

Jeg synes, det er rigtigt sagt, og det skal være til karakteristisk af den debat, der har været her i dag, og som har udmøntet sig i de dagsordensforslag, der foreligger.

Som sagt skal jeg ikke gå hele kloden rundt, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at kvittere over for hr. Per Stig Møller for, hvad han sagde om Israel. Hans bemærkninger her, synes vi i CD, er 100 pct. gode og dækkende. Han nævnte også den omstændighed, at generalsekretær Gorbatsjov stærkt har sagt – så vidt det er oplyst – til Arafat fra PLO, at det er PLO's forpligtelse for at komme videre at anerkende staten Israel, og jeg er enig med hr. Per Stig Møller i, at en sådan handling ville være et væsentligt skridt fremad.

Jeg skal om dette også bringe et citat fra den sovjetiske viceudenrigsminister Yuli Vorontsov af 9. februar 1988. Han talte om Afghanistanforhandlingerne, og han sagde, at den, der forhindrer en forhandlingsløsning, begår en kriminel handling. Men så tilføjede han, at det er en betingelse fra Sovjetunionens side, at man får en alliancefri og venligsinde nabo. Sovjetunionens sikkerhedshensyn kræver altså, at man som betingelse stiller en alliancefri og venligsinde nabo, og det vil jeg godt drage ind i de forhandlinger, der forhåbentlig internationalt eller direkte kommer til at foregå i regionen omkring Israel. Israel vil have krav på samme sikkerhedsforanstaltning som den, stormagten Sovjetunionen i det citerede har påberåbt sig.

Jeg skal så koncentrere mig om udviklingen i Sovjetunionen, for det er jo den største begi-

venhed, siden vi sidst havde en generel udenrigspolitisk debat, at Gorbatsjovs glasnostpolitik trods visse forhindringer, trods visse tilbageslag undervejs, har kunnet fortsættes hidtil.

I mine mest sangviniske øjeblikke forestiller jeg mig, at Gorbatsjov er Sovjetunionens Sadat – ikke at jeg ønsker, at han skal få samme skæbne, som Sadat fik – men hvad var det, Sadat gjorde? Jo, da han kom til magten, lagde han en pragmatisk linje. Han opgav alt om kalifatet, som hans forgængere havde drømt om, om at være ledende i den muhamedanske verden. I hvert fald udsatte han det, idet han forstod, at han med sine dengang ca. 50 millioner egyptere på sultegrænsen og med en stor grad af analfabetisme, og hvad deraf følger, ikke kunne gøre sig disse storhedsdrømme. Han udsatte altså disse drømme og sagde: Jeg er nødt til at afbygge krigsapparatet for først og fremmest at kunne give brød og kundskab og information til borgerne i mit land.

Jeg forestiller mig, at Gorbatsjov er besjælet af noget lignende. På en måde er han nok forpligtet af proletariats revolution, af magtovertagelsen i hele verden, men han har fundet ud af, at det kan han vist trygt overlade til sine børnebørn. Han har fundet ud af, at han har ca. 285 millioner borgere i sit land, som er desorganiserede, alt for lidet produktive, alt for lidt informerede til at ville yde deres bedste, som har store økonomiske og moralske problemer at slås med; og så overlader han altså verdensrevolutionen til sine børnebørn og tager i stedet for en pragmatisk linje. Det er så op til os andre at håbe, at det lykkes for ham, og det vil nok gå sådan, at hvis det lykkes, så vil tankerne om revolution sikkert blegne, for så har man ikke brug for den mere.

Der er også en anden grund til den nye udvikling i Sovjetunionen og i Østblokstaterne, og den har at gøre med den moderne teknik. Jeg vil tillade mig at citere mig selv fra Folketingets forhandlinger den 26. februar 1985, da vi såmænd herinde diskuterede hybridnettet. Da sagde jeg i sp. 6628-29 følgende:

». . . den moderne teknik vil vise sig at få dybtgående, folkeligt værdifuld betydning, ikke kun for os, men så at sige globalt. Jeg tror, at den moderne teknologi er grænseoverskridende. Jeg tror, at såvel satellitterne som bredbånds- og digitalteknikken i løbet af et overskueligt antal år vil medvirke til, at befolkninger,